

Адаптация
Туи Съдърланд

По образите, създадени от
Тед Елиот и Тери Росио,
Стюарт Бийти и Джей Уолпърт

По сценария на Тед Елиот и Тери Росио

По „Карибски пирати“ на „Волт Дисни“

Продуцент на филма
Джери Брукхаймър

Режисьор на филма
Гор Върбински

ЕГМОНТ

Оригинално заглавие *Pirates of the Caribbean: At World's End*
© 2017 Disney Enterprises, Inc.

Превод Емилия Л. Масларова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Трета допечатка

Общ тираж: 15 113 бр.
ISBN 978-954-27-0092-0

ГЛАВА 1

„В морето има нещо, от което вече се страхуват и най-закоравелите и кръвожадни пирати...“

Един от пиратите се беше покатерил на високия марс и беше насочил далекогледа към хоризонта.

Нищо. Нямаше и следа от кораб, ако не се броят неговият и другите два, които плаваха заедно с тях. Карибско море беше спокойно, яркото слънце проблясваше по водата. Всичко беше мирно и тихо.

Защо тогава пиратът беше обзет от лошо предчувствие?

Той вдигна отново далекогледа. Този път различи на хоризонта малко петно. Беше кораб, който плаваше към тях. По-лошо, очевид-

но беше кораб на Източноиндийското търговско гружество.

Пиратът знаеше какво ще се случи, ако хората на Дружеството ги настигнеха. Беше чувал разкази за десетки избесени наскоро пирати – последният звук, който бяха чули, беше от капака на трапа под бесило. А през тези няколко месеца екзекуции се провеждаха все по-често. Източноиндийското търговско гружество беше решило да изтреби всички пирати в Карибско море... и отвъд него.

Пиратът се наведе, за да повика капитана. Ако корабът наистина беше на Източноиндийското търговско гружество, те трябваше да си плюят на петите. Но още щом погледна надолу, той забеляза във водата до тях някакъв силует. Черен силует, който се издигаше нагоре... и то доста бързо.

– КАПИТАНЕ! – изкрещя пиратът.

Но вече беше късно.

Сред истински взрив от пръски силуетът се изстреля на повърхността на водата. Във въздуха най-напред се показаха белезникави мачти. После изникнаха перилата и гървеният корпус, покрити с корали и миди. Върху носа имаше изсечена от гърво крилата жена, която приличаше на скелет.

Показа се нещо, което сякаш идваше от

най-ужасните кошмари на пиратите. Нещо, за което те само шепнеха уплашено.

На повърхността беше изникнал „Летящия холандец“.

Той отвори амбразури. Отстрани по пиратския кораб с мощен гърмеж се посипаха топовни гюлета. И на трите кораба пиратите се завтекоха към местата си, после се опитаха да заредят оръдията и да отвърнат на огъня, но „Летящия холандец“ беше прекалено бърз и прекалено мощен, а и се намираше само на хвърлей.

Нападението приключи за броени минути.

Над пламналите унищожени кораби се изви пушек. По водата, край плаващите бурета и почернялото гърво, се носеха трупове на пирати.

Между тях плаваше „Холандеца“: царствен, непокътнат. Неуязвим.

На хоризонта в далечината изникна кораб. Обреченият пират на марса се оказа прав. Беше „Неустрашим“, кораб на Източноиндийското търговско дружество, на който плаваха лорд Кътлър Бекет, адмирал Джеймс Норингтън и губернаторът Уедърби Суон.

Дейви Джоунс се настани на органа си в капитанската каюта на „Холандеца“. Люспестата му кожа заблещука на мъждивата светлина,

а пипалата като на октопод, които висяха от лицето му, се заплъзгаха бавно по клавишите и огласиха помещението с тъжен звук. Дейви Джоунс въздъхна, вдигна едно от пипалата по дясната си ръка към окото си и установи, че в него е избила сълза. Тъга... чувства... Това можеше да означава само едно. Дейви Джоунс вдигна поглед намръщено.

Точно в този миг горе на кораба се прекачваха адмирал Норингтън и лорд Бекет заедно с неколцина морски пехотинци, които явно се страхуваха да стъпят на палубата на „Летящия холандец“. И опасенията им си бяха основателни. Всички в екипажа на „Холандец“ бяха покрити с раковини и люспи и приличаха по-скоро на чудовища, отколкото на хора.

– Спокойно, момчета – рече Норингтън, забелязал притеснението на екипажа си. – Какво толкова, стоим на най-обикновен кораб. Я се стегнете, морски пехотинци сте!

Докато той говореше, неколцина от мъжете му прекачваха през перилата сандък. Именно това трябваше да охраняват: сандъка на мъртвеца. В него бе затворено още туптящото сърце на Дейви Джоунс.

Както стоеше на палубата, лорд Бекет се усмихна. Отдавна полагаше усилия и очакваше да стъпи тук и да подчини на властта си Джоунс.

Бекет знаеше, че той е капитан на най-бързия кораб по морета и океани. Всички в екипажа на „Холандеца“ бяха поробени телом и духом за сто години от Дейви Джоунс. Самият той беше безсмъртен. След като голямата му любов беше разбила сърцето му, той бе изтръгнал непокорния орган и го бе прибрал в сандъка на мъртвеца, който беше заровил на остров Крукес. Страховитият капитан беше недосегаем, освен ако някой не се добереше до сърцето му.

И именно заради това лорд Бекет беше хвърлил толкова усилия да го издири.

Като начало беше задържал под стража Уил Търнър и Елизабет Суон точно в деня на венчавката им. После ги беше пуснал на свобода, при условие че Уил му донесе компаса на опърничавия Джак Спароу. Компасът сочеше към онова, което сърцето ти желае най-силно. Бекет смяташе, че щом се сдобие с компаса, той ще го отведе право при сандъка на мъртвеца.

Не се беше получило съвсем както го беше замислил Бекет, но той все пак беше постигнал своето. Уил, Елизабет и Джак го бяха изпреварили и първи бяха намерили пътя за остров Крукес. Но след като беше разжалван от флота, загато е допуснал Спароу да избегне бясното, Норингтън се беше присъединил към

пирата и беше успял да отмъкне сърцето на Дейви Джоунс. Беше го занесъл в Порт Ройъл и го бе предал на Бекет. Незабавно беше възстановен в Кралския флот и повишен в адмирал.

И така, макар и да не бе успял да се сдобие с компаса, сега Бекет притежаваше нещо далеч по-ценно, с неизмеримо по-голяма мощ: сърцето на Дейви Джоунс... и пълна власт над „Летящия холандец“. Със силата на кораба Бекет и Източноиндийското търговско дружество щяха да наложат господството си над всички морета. Още повече че „Черната перла“, единственият кораб, който можеше да се мери с „Холандеца“, беше потопен от Кракена, чудовището, домашен любимец на Джоунс.

– Ей, вие там, махайте се... и отнесете това тук със себе си! – ревна Джоунс, като се качи на палубата.

Разтреперан от гняв, той отиде при Норингтън, но се постара да застане на безопасно разстояние от сандъка. Колкото по-близо беше сърцето му, толкова повече се вълнуваше Джоунс. Нямаше да се успокои, докато сърцето не бъдеше далече оттук.

– Не искам тази ужасия на кораба си! – провикна се той.

– О, жалко – отвърна хладно лорд Бекет. – Аз пък предпочитам тя да е тук. Защото, как-

то личи, само така мога да съм сигурен, че корабът ще изпълнява нарежданията на Дружеството.

Джоунс се вкопчи за перилата с рачешката щипка в края на лявата си ръка. Дългите пипала по брадата му се загънаха яростно.

Бекет кимна на Норингтън, който отведе долу моряците заедно със санджка.

– „Холандеца“ изпълнява нарежданията само на своя капитан – изръмжа Джоунс.

– А капитанът ще плава, както му се заповяда – отговори Бекет. – Това, Джоунс, вече не е твоят свят. Безплатното... стана безплатно. Мислех, че си го разбрал, когато ти наредих да убиеш домашния си любимец.

При спомена за Кракена Джоунс се свъси. Свирепото морско чудовище, което беше убило Джак Спароу и беше потопило „Черната перла“, вече бе мъртво и се бе превърнало в една от първите жертви на безпощадната кампания на Бекет срещу „нецивилизованите“ морета.

В този миг напред излезе губернаторът Суон. Той с ужас бе наблюдавал от „Неустрашим“ унищожаването на пиратските кораби. Никой не беше пощаден. Корабите бяха превърнати в трески. Вбесен, губернаторът се беше прехвърлил след Бекет и Норингтън на „Холандеца“.

– Дадохте ли възможност на корабите да се предадат? – обърна се губернаторът към Дейви Джоунс.

Лицето му под бялата перука беше преbled-няло. Джоунс се подсмихна.

– Дадохме им възможност да ни видят, което според мен беше предостатъчно.

Суон беше възмутен.

– Ами ако гъщеря ми е била на някой от тези кораби! – възкликна той. – Това вече е причина да проявите сдържаност!

Губернаторът издирваше Елизабет вече месеци наред, още откакто ѝ беше помогнал да избяга от килията в Порт Ройъл и я беше видял да изчезва в тъмната нощ. Знаеше, че тя е тръгнала да търси Уил и Джек сред пиратите. Но след оная нощ от Елизабет нямаше ни вест, ни кост. Губернаторът беше поел на плаване заедно с Бекет и Норингтън, тъй като се надяваше да открие гъщеря си... преди да я заловят и да я обесят като пиратка.

Но Бекет имаше други причини да негодува от непокорството на Джоунс.

– Трябва да разпитваме пленници – тросна се той. – А това се увенчава с най-голям успех, когато те са живи.

– Аз избивам пиратите, както ми е заповядано от Дружеството – отвърна Джоунс. Той

се поклони подигравателно, после се извърна към Суон. – А вашата гъщеря е мъртва. Потопена е заедно с „Черната перла“... от домашния ми любимец. Лорд Бекет не ви ли каза? – усмихна се той тъжно.

За миг Суон се вцепени от изумление. Значи лорд Бекет го бе лъгал през цялото време. Елизабет беше мъртва. Той се завъртя и хукна към каютата.

Лорд Бекет изгледа мрачно Джоунс и тръгна след губернатора.

Норингтън тъкмо пъхаше ключа в ключалката на сандъка, когато най-неочаквано Суон го сграбчи и го обърна към себе си.

– Знаеше ли? – изкрещя губернаторът и сграбчи Норингтън за реверите. – Знаеше ли?

– Губернатор Суон! – ревна от вратата лорд Бекет.

Суон изблъска Норингтън. Грабна щика на пехотинеца, който стоеше най-наблизо, и го размахна. Норингтън му хвана ръцете, за да го спре.

Бекет заповяда на пехотинците:

– Вън. Всички вън.

Войниците погледнаха Норингтън, който им кимна. Изнизаха се един по един, като оставиха сандъка при Суон, Бекет, Норингтън, Джоунс и писаря на Бекет Мърсър.

– Губернатор Суон – подхвана Бекет благо, за да го успокои, – повярвайте... не съм искал друго, освен да ви спестя болката...

– Не си искал друго, освен да използваш връзките ми сред политиците, за да постигнеш своето – избълава Суон. – И най-недостойният пират, плавал някога из моретата, има повече чест от теб. Дори Джак Спароу беше мъж на честта.

Бекет се подсмихна злобно.

– Джак Спароу вече го няма. И никога не е бил нищо повече от себични ламтежи, обгърнати от романтични небивалици. Легенда, от която се радвам, че се отървахме.

Норингтън още не можеше да разбере какво става. Защо губернатор Суон беше толкова разстроен?

– Знаехте, Суон, че Спароу е мъртъв – каза му той.

– Не той. Елизабет! – отвърна губернаторът.

Адмирал Норингтън ахна. Вцепени се от ужас. Елизабет беше направила отдавна своя избор и беше загърбила годежа им, но истината беше, че Норингтън още изпитваше силни чувства към тази волева жена. Вестта за смъртта ѝ го разтърси. Той пусна губернатор Суон, който се отскубна от хватката му и

отвори сандъка с още туптящото сърце на Дейви Джоунс.

– Не! – ревна Джоунс.

Суон вдигна щика.

Но преди да е нанесъл удар, чу през болката си гласа на Джоунс.

– Значи сте готов да поемете бремето ми, а? – изсъска безсмъртният капитан. – Ако съсечете сърцето, ще се наложи да заемете мястото му... неговото и моето. „Холандеца“ не може без капитан.

Губернатор Суон се поколеба. За пръв път чуваше какви ужасни последици ще си навлече, ако промуши сърцето на Джоунс. Никой не би избрал по своя воля такъв вечен плен. Но ако така Суон щеше да успее да спре лорд Бекет... Той погледна аристократа. Бекет разпери ръце, все едно казваше, че предоставя избора на Суон. Той пак се извърна към сандъка, ала Норингтън го хвана за ръката и издърпа щика.

– Нека го направя! – рече Суон.

Норингтън поклати глава.

– Елизабет не би одобрила – отсече той.

Раменете на губернатора се сведоха. Норингтън имаше право. Гневът на Суон отстъпи място на дълбока скръб. Той бе предал собствена си плът и кръв.

– Елизабет... – пророни Суон с тъга.

Норингтън го презърна през раменете и го поведе внимателно към вратата. Бекет, Джоунс и Мърсър ги изпратиха с поглед.

– Свободен сте, капитане – каза Бекет.

Джоунс се поколеба, не искаше да се предава без бой, но знаеше, че е победен, затова се обърна и излезе след другите. Бекет и Мърсър се спогледаха. Лордът отиде при сандъка, затвори внимателно капака и завъртя със замислен поглед ключа.

– Те знаят – каза Мърсър.

– Мога да заповядам на адмирал Норингтън да си мълчи – отвърна Бекет. – Той ще се подчини, няма друг избор!

– А губернаторът? – попита Мърсър.

– Хм – промълви замислено лорд Бекет. – Всеки си има тайни.

После се усмихна многозначително, а „Холандеца“ продължи плаването си по яркосиньото Карибско море, готов да донесе още страшна смърт и кървава погубел на следващия пиратски кораб, на който се натъкне.

Докато сърцето на Дейви Джоунс беше у лорд Бекет и Източноиндийското търговско гружество, никой пират не беше в безопасност. Беше само въпрос на време карибските пирати да бъдат изтребени до крак – завинаги.